

[Ole Espersen]

en sådan vægt, at de desuagtet kan føre til ændring af de gældende regler. Det var det, Højesteret sagde, og derved har Højesteret i virkeligheden slet ikke udtalt sig om det forslag, vi skal stemme om i dag. Det synes jeg er vigtigt at fremhæve. Det er et principielt spørgsmål, det er et spørgsmål om habilitet, og det er baggrunden for, at vi står bag det forslag, som SF her har fremsat.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg er ikke fornærmet på et flertal i Folketinget, det kan man ikke være, og det var ikke det, jeg sagde. Min kritik gik på behandlingen af den sag, vi har for os i dag, og som jeg også anser for at være en vigtig sag. Det er derfor, jeg har brugt den tid og de ord, som jeg har brugt. Det har været en svingende og usikker behandling. Man starter med at have ét forslag på bordet, under debatten nævnes et andet, og til sidst stilles et meget åbent ændringsforslag, som ikke giver nogen retningslinjer, ikke giver udtryk for nogen overvejelser, synspunkter eller lignende, som kunne være vejmærker for de videre overvejelser på dette område. Det var dét, min kritik gik på. Jeg synes ikke, der er truffet nogen beslutning, vi rigtig kan bruge til noget. Der er ingen retningslinjer i den.

Jeg må nok sige, at efter debatten i dag er det ikke blevet mere klart, snarere mere uklart, hvad det flertal, der nu vedtager forslaget, egentlig ønsker. Jeg forstod den socialdemokratiske ordfører sådan, at man ønskede hele dette problemkompleks prøvet. Jeg opfattede hr. Leif Hermann sådan, at han ville noget andet og mere, uden at det er blevet klargjort, hvad det egentlig var.

Det, jeg sagde om Fremskridtspartiet, skal jeg sige til hr. Glistrup. Jeg tillod mig såmænd bare en stille undren og spekulerede over, hvordan det mon bedømmes, at Fremskridtspartiet hyppigere og hyppigere i retspolitiske spørgsmål finder sammen med partierne til venstre i salen. Det er Fremskridtspartiets eget problem, men jeg kan ikke lade være med at nævne det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Svaret til justitsministeren er ganske enkelt. Hvad enten det drejer sig om retspolitik eller noget som helst andet, der har været til behandling i dette Ting siden december 1973, har

Fremskridtspartiet alene henset til, hvad vi skulle stemme om, og ikke hvem vi skulle stemme med.

Vi er selvfølgelig glade, når de synspunkter, vi har, deles af et flertal, så kommer vi i flertal. Når de ikke deles af et flertal, er det demokratiets vilkår, at vi er i mindretal. Men vi lader os aldrig nogen sinde afficere af, hvem vi stemmer sammen med.

Den konkrete sag er altså det forslag, der er fremsat. Det ligger inden for det, som har været et fremskridtssynspunkt, i jeg var lige ved at sige 100 år, men skal vi så nøjes med at sige i 50 år. Når der altså kommer et forslag, som rammer det, der har været Fremskridtspartiets opfattelse i disse mange år, stemmer vi for det på samme måde som med justitsministerens forslag om legemsindgreb, hvor justitsministeren stemte sammen med venstrefløjen. Det gav også anledning til bekymring, at justitsministeren i sagen vedrørende legemsindgreb absolut ville følge det, som venstrefløjen sagde. Vi gik ud fra, at når han stemte sammen med venstrefløjen i den sag, var det, fordi justitsministeren mente, at det var et godt forslag, og det gjorde venstrefløjen altså også. Når vi stemmer sammen med venstrefløjen i dag, er det, fordi vi synes, at det forslag, som SF har fremsat, er et godt forslag. Det rammer lige præcis det, vi har ment om de ting, så længe vi overhovedet har haft en fremskridtsbevægelse her i landet.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg tror ikke, justitsministeren er særlig tungnem, så jeg må opfatte justitsministerens udtalelse om, at der er tale om uklarhed, som noget, han har taget på sig til lejligheden.

Det er lysende klart, at tredjeinstansbevillinger ikke længere skal ligge i Justitsministeriet. Det tror jeg også ministeren kan se. Dernæst må ministeren så prøve med den fantasirigdom, der findes i Justitsministeriet, det ved vi alle sammen, at udtænke noget, der er brugbart. Jeg har vanskeligt ved at tro, at det ikke skulle kunne lade sig gøre i det overordentlig velrenommerede ministerium, som ministeren er sat til at bestyre, at hitte ud af, hvad man skal gøre ved tingene, når ministeriet ikke selv skal have kompetencen længere.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.